

BOCCACCIO

Csodák nincsenek. A genius loci, a hely szelleme bármilyen változás történéjek is a József Attila Színház életében, vezetésében, művészi gárdájában, győzedelmeskedni fog. Kár itt komoly drámával, mélyreható gondolkodással kísérletezni. Ez a színház a könnyű szórakoztatás otthona — a kételkedők beszéltek így öt esztendeje, amikor a színház társulatában és szellemében alapvető átalakulás történt. S most az idei évad első bemutatója után a kételkedők igazolódni látszanak. A genius loci megijedve, fölfrissülve, megszépülve bár — miként maga az épület is — föltámadott.

Suppé Boccaccióját játssza a színház. Egész pontosan *Zell* és *Genée* — az operett szövegírói — művének *Boccaccio* Dékameronjának fölhasználásával átátdolgozott — *Iglódi István* és *Selmeczi György* munkája — változatát, *Selmeczi György* zenei vezetésével maivá újított muzsikával. Az előadás meglehetősen didaktikusán indul: a magába mélyedt Boccaccio fölött az éteri, vagy nagyon is földi hangok műveiről

kiáltanak ki egy-egy, legtöbbször elutasító mondatot. Ilyen a világ s az irodalom sorsa. Utóbb azonban, amint kibontakozik a történet, hatalmas tempó, jókedv, egészséges harsányság, látvány és tartalom pontos egysége lesz úr a színen. A pajzán históriák magától értetődő nyíltsággal, humorral, ám mindvégig ügyelve a jó ízlésre, elevenednek meg a színen. Tán valamicskével kevesebb ugyan ebben az esetben is, ahogy a mondás szól, több lett volna. A színpadra igazítoknak nem volt szívük elhagyni a rafinált legendákból, a csúfondáros cselészövésekből, inkább hozzátettek az eredeti alapján. Imígyen azonban túlságosan is elnyújtották a játékot, és az egyre jobban burjánzó cselekményt alig tudták befejezni. Erről tanúsodik az utójátéknak vagy kiváló tapsrendnek is beillő dalisméltéssor a harmadik fölvonás végén.

Ami azonban egyértelműen magávalragadó a József Attila Színház előadásában, az a zenei földolgozás és a rendezői-színészi megfogalmazás. *Selmeczi György* zenét és színházat

együtt érző és értő munkája nem először hozott jeles sikert e színházba. Most Suppé másfél százados muzsikáját illetlen meghamisítás nélkül úgy hangszerelte, hangolta, ritmizálta mai ízlésünkre, hogy az egyszerre őrizte meg alkotójának zenei világát és teremtette meg egy modern zenés játék alapját, hangulatát. Ráadásul *Selmeczi* karnagyként is úgy él együtt a színészekkel, hogy a társulat elsősorban prózai művekre szerződött művészeivel is könnyedén teremti meg a tiszta zenei hangzást.

Iglódi István tiszta stílusérzékkel, nagyszerű tempóban, színesen, humorral bonyolítja a történetet, vezeti színészeit. S ami különösen fontos: ez az előadás nyilvánvalóvá tette, sikerült létrehoznia egy olyan fiatal együttest, amely színészetében, zenei fölkeszültségében, mozgáskultúrájában egyaránt alkal-

ügyetlen kedvességgel, fürgeteges humorral és kiváló énekési teljesítménnyel jeleníti meg *Pietro* figuráját, hogy tökéletesen meggyőző nemcsak *Palermo* hercegének alakjáról, hanem kivételes komikusi adottságairól is. Egyenrangú partnerre énekesként is *Borbély László* fanyarabb, iróniát is sejtető *Leonettoja* is. Mellettük néhol halványabb színeket mutat *Rátóti Zoltán* vonzó *Boccacciója*. **A szerelmes és szerelemre vágyó asszonyokat, lányokat kedvvel, színesen formázza *Kocsis Judit*, *Szerencsi Éva*, *Radó Denise* és *Incze Ildikó*.** *Bóvérú*, egészséges humorról tesz példamutató tanúságot *Szabó Éva* *Petronellája*. Az álszemérmes prűdéria képviselőit, a *borbélyt* *Vitai András*, a szatócsot *Nagy Miklós* karakteresen hozza. Főlösképpen harsány és erőltetetten túljátszott viszont *Zsolnay András* *bodnárja*.

Boccaccio. Szabó Éva, Józsa Imre, Szerencsi Éva és Borbély László

masféle játékok jó színvonalú megvalósítására.

Hajdú László mesevilágot idéző díszletei közt *Kemenes Fanni* tarka, változatos kosztümjeiben a színészek nagy lendülettel veszik birtokukba Boccaccio hat évszázados világát. Mindenekelőtt *Józsa Imre*, aki annyi esetlen bájjal,

Győzedelmeskedett hát a hely szelleme? A fürgeteges előadás erre utal. Még inkább arra: a következetes színházi munka meghozza eredményét. S ha időnként a könnyű műfajban is, ám tegye. Csak a mérce maradjon magasán.

Róna Katalin